דף י"ט השח שיחת חולין שובר בעשה שנאמר ודברת בסי והנה נראה דרבא אזיל אם ק"ש דרבק ומוקי ודברת בם לד"ת אבל למאי דק"ל דעל ק"ש קאי אין שייך זה לדרוש בם ולא בד"ב. ונראה לי לבאר דבאמת כל המלוות המה שווים לפחות שבפחותים ולמשה רבינו עיהי דתורה אחת יהיי לכם כתיבי וחיוב המלוה גבול יש לה כמו נפילת אתרוג בנינוע בעלמא ילא רק המדקדקים נושאין אותו כל היום וכיו"ב ולכך לא כתבה התורה מדות רק ברמה דלמשל מדת הנקמה כל תיח שאינו נוקס ונוטרי ומלך שמחל כו' ולכך אין זה חוק בפרט שווה לכלל הישראלי רק כל אחד לפי טרטי רק נקימה דממון זה שווה לכולםי וכן בנאוה וכי"ב וכן לפנים חשוהיד ובקור חולים וקבורה וכי והדברים ארוכים בספרי המחקר ונמלא מלוות תית אשר בוודאי אם יבקש האדם מרף ומזון. בכיז אינו נחשב למפריע מלוות תית ואספת דגניך כתיבי וכן למשל אדם חלום המזני וכן כל אחד לפי ההכרחיות שלפי הרגלו וכן לפי טוהר נפשו של אדם כי אינו דומה בחיוב ת"ת האיש אשר נפשו מרגשת בשכלה הוך !נקשרה בעבותות אהבה לתלמוד תורהי לאיש אשר כוחות נפשו נרפים ועלליםי לכן איך היה מחוק הבורא לחוק חיוב חית לכל ישראל ונהן תורת כיא בידוי ואין לאל יד האטשי ליתן המדה האמיחית לזה לכן באו חכמים ופירשולט גדר מרכזן האמימי של ת"ח. ק"ש בשתרים קיש בערכית קיים והגית בה יומם ולילה כיון שלומד קבלת המלווה ואזהרתה בשחרית ובערביתי כבר קיים מלוותהי יתר מזה. הוא בכללי המכוות אשר נבדלו ונפרדו בזה. בל איש לפי ערכו ומהותו והיא כמו הסר מן המדות המגונות אשר נפרדו זה מזהי ובוודאי לריך להתעלם בה האדם בכל יכלתוי כי כפלה התורה הרבה פעמים ענין למודה ולריך האדם להלהיב נפשו לשקוד על דלתותיה כאשר הרבו לדבר בזה הספרים הקדושים ולכן אמר והזהרת אתהם את החוקים ואת התורות ודבר השווה לכולם והודעת כו' ילכו בה ואת כו' אשר יעשון שבוה אינו שוה רק כל אחד לפי מה שהוא אדם ולכך אמרו במדרים דף חי הא קימל כיון דאי פער נפשיה בקים וערבית משרה חייל שבועה עליה שזה מה שמחוייב ללמוד ככל כותו אינו מן התוקים הכוללים כוג הישראלי ואין זה מלווה פרטית ולכך חייל שבוטה עלה כמו בשבועה שלא אתכבד בקלון תבירו וכייב, ואין טח לי מה שלמד הרץ שם׳ מהא דדבר דאמיא מדרשא חייל שבועה עלה וכמו חיש אשר זה פרטי החוקים החלהים עדו כל בני ישראל בלי הבדל כלל והבן ודוק.

ובוה יכואר לנו שוד דבר, נכון דוה אם יש מלוה לקיים מבטלין הית כמו לאכול מלה לנטול לולב אפילו לרשב" (עיין ירושלתי שבת) וכן לקבוע מזוזה ולעשות ליליה אבל להכנים עלמו לחיוב מלוה ת"ת עדיף דבאמת לימוד הת"ת שוה לכולם וכל מלוותיה של תורה אינן שווין לדבר אחד מדבריה ומים מבטלין למלות אלוי דאילו חוקים כוללים כל עם ישראל בחובה אחתי מן משה רביט ע"ה עד הפחותי בעםי ומבעלין אותה לחוקים הכוללים אבל להכנים עלמו לחיובה בוודאי מלות תית עדיף דהיא חביבה על הקביה ביותר. וו"ב. [ודע דמלוות תית הוא מן קרא דושננתם וכמה פסוקים דאילו פסוק והגית בו יומס ולילה הוא בדברי קבלה] ומדברי רבינו כראה דקך דקרא קיש שחרית וערבית לאו דווקה קישי רק סגדר הוא קביעת זמן ביום ובלילה וזה לשוט ואפילו פני כו' כו' חייב לקבוע זמן ביום ובלילה שכחמר והגית בו יומס ולילה שכ"ל ולשמואל פירשה התורה בעלמה גדר החיוב האמיתי המתיחם לכל כלי הכדלי ודברת כם כשכבך ובקומך כד"ח כתיב. ולשכ"ד נראהי דאף למ"ד מלוות אינן לריכין כוונה מ"מ בפי שיהיה יודע בעת קריאתו שמע שזהו דברי תורה ויולא בה ידי מובת למודה. ולכהיפ תה שלומד דברי תורה לרוך לדעת דער פי דבריט אלה ראיט לפרש שמועה דריש המולא

1

לריכות מריכות ולכך אמר רבא מנחות לים |אף דסובר מלווה איך כוונה] מלווה למידענהו לעיה שבוה ידעו שלומדים דיתי ולענין לאחת בה ידי חובת ת"ת נראה ברור דלריך מן התורה לאמר כל הפרשה של קיש | אף דלפנין קיש שני בפשוק אחד לדעה רבים ועיין חיטרן דלריך לאחר חיוב דיני חיח ואוהרת למודה ובפשוק ראשון לא סגי רק לענין ק"ש דהוא קבלת עול מלכות שמים סגי בפסוק אחד מה"ת.

למס׳ סוכה עמדתי לתמוה לשיטת רשי׳ דהולכי לדבר מלוה ללמוד תורה פטורים מן המלוה מחיוב סוכה הא אמרו מי לא מודה רשב"י דמפסיקין ח"ת לפשות סוכה וליטול לולב ולית ליי הלומד ע"מ שלח לפשות נוח לו שנהפכה שלייתו על פניוי ונחה דעתי מדברי הר"י מקורביל בתום' כתובות דף י"ז ע"א דפי' דשמוש ת"ח גדולה מת"ת. ושמוש פירושו הוא הבנת טעמי המשנה וסברתו הנקרא בשם נמרא וזה לשון רש"י ברכות מ"ז. איוה פיה שלא שמש ת"ח סוא הגמרא החלוי בסברא שהיו טותנים לדברי משנה שפס והיו מתאספין ושוסקין יחד והיא דרך הגמרא כו' והולכין ללמוד תורה זה שמוש ת"ח.

ומדה נעים לפ"ז דברי הירושלתי דקאתר רשב"י פליגי אם מפסיקון (מי שתורתו אומנתו) דבברכות הנאי יתר מכאן ואילך לא הפסיד כאדם ורבנןי לק"ם׳ הקוכא בתורה מכלל דמעיקרא עדיף רשב" כדעתיה דמשנה עדיפא מנתראי חדב בזמנה הוה במשנהי אבל רבון סברי מקרא כמשנה א"כ בזמנו עדיף יותר ממשנה ע"כי ולפ"ז הא גמרא פריף טפי ואיכ קיש דמיא לנמרא ואין מפסיקין ודו"ק, וכוס יתפרש לן נמרא דמנחות ליש דר"י משום רשב" סבר ואסור לאומכן בפני עם הארן ורבא סבר מלווה לאומרו דליע איך יפלוג רבא על תנאי אך לפייז ניחא לפמים בחידושי ליומאי דרכה כבר דלריך כוולה ללאת כה ידי ת"ת פי"ש. וא"כ בהא פליני אם נימא דקים הויא שיטן. איכ הוה כשאר מטות ואיל כוונה ולכך רשב"י סבר דק"ש הויא שינון לכך אסור למודעינהוי אבל רבא סבר דמבטלון לקים כרדי ואיים דמיא לכל הני ממות ובום מקוים ג"כ עלה הך דוהגית בה יומס ולילה וא"כ כיון שמלוה היה בשלמותה ללחת בה ידי חובת מלווה חחרת לריך כוונה | וכזה כתב הר"ן בר"ם ותוספות ברכות גבי נתכוון אדעתה דחמרה ובריך השיכרה עיי"ש ודו"ק | והוה דוגמה להחי דהמר ריש זבחים השוחע לשם עולה כו' לשם חולין כו' מ"ע דאתיא בה מינה ומחריב בה כו' הינ הכוונה בהללחת ידי חובת ק"שי מגרע כח הת"ת בה ובעי כוונה ודו"ק.

דהמכילהא דסברה דקורא בתורה פטור מתפילין ונראה סברה דתפילין כתוב למפן תהי' תורת ד' בפיך אלמה דעיקר מלווחה הוא בגדר שטן ולכך מי שתורתו אומנתו פפור מתפילין ויעו' דברי הגר"א בזה דברי טעם ולפ"ז מבשלין תפילין עבור ממה פרשיית לכן תני בירושלמי סוף מגילה מזוזה שבלחה אין שושין תפילין תפילין שבלו שושין מזוה שמעלין בקודש כו׳ אולם תלמודא דילן סברה מזוה שבלתה ששין תפילין חפילין שבלו אין ששין מזוחה בתותות דף ל"ב ש"א לכן סברה דתפילין הוי מלוה פרטיית ולכן חייבין אף אם שוסק בתורה ותורתו אומנתו וקדוש יותר ממזוח וקודם לקטוהה אם אין לו רק כדי אחת מהן ישו"ש. ותה מיושב לפ"ז הא דאמר בירושלמי שבת פרק שמונה שרלים עור של עוף כותבין עליו מזוזה תשום דמווזה קדוש עפי קת"ל רבותא ובבבלי שם אמר רב הולא שבת דף ק"ח ש"א טותבין תפילון ט"ג שור של עוף טהור דרב הולא למעמ" בירושלמי מגילהי סבר כבבלי דתפילין קדוש יותר קמ"ל רבותא

בבר הבקיל ושרי לר' מאיר בה בנא הומן גרמאי ושבה ב - לא מודו דכולהו נשי - -כל בת שאולי ושוד די

ברה מן התפילין פקיטה והענין : בבי לדעתי כראה שפ"י נ יידושלמי אם תפילין ו -בנהי רים ברכותי וכל פ - - בתירהי ולפ"ז העוסק ברכיבי או דוה מלוה כ בדב בבנילה יהא פסור מן בר בניכה ולא איברי לילה בר נהני שבתות אלא לעסו ברב יעיד דדרים הגתרא ברה ד' בפיף הייט - רבינין מ"ע שהו"ג נשינ ב :-- דסבר דתפילין הו בירה ד׳ בפיךי הייט - כדי לפסוק בדית ולכך ברב נהה ואיכ חו איכא נ ד-בנבר יחבילתא למען תה בה פבירי מתפילין דשי ברור דלפרש"י דו ימיד אין נשים סוי - בתליות אבל בת"ת ב- -דיי הק שנון ולמשן בב בבית אף אם מוחין בבור מיכיח הנמרא ד -: ד למשן תהיה מורת - דבה תיכהי איכ נפים :ד תכשים ומותקין נשים בתפילין ביב הילתי מפורם כדבו כיה בתורת ד' חפו ברביה רבוט שים רוו כני פנאי איל הנ בניכם כחילו אתם יגע -- באתר ד' אליעור

בבי בהקיימת אלא ביום ב הדים ימימה איל כי בד דב ינילה אדל ר׳ ברבית משלה עליו ברב הרי מפירש דלמ"ד ו ברת ניתת כלילה כיון ז בר ביי פליני אם הפילי ב בבניייי סברת ר"ח וו יתביאר במקומות

יכ שנאשר יכ

0

והוא עובר